

ŠTYRI ŽENY. ŠTYRIA MUŽI.
JEDEN NEBEZPEČNÝ OBCHOD.

SVADOBNÁ AUKCIA

1. SÉRIA – 2. ČASŤ

IKAR

AUDREY
CARLANOVÁ

SVADOBNÁ AUKCIA

AUDREY
CARLANOVÁ

SVADOBNÁ
AUKCIA

1. SÉRIA – 2. ČASŤ

Preložila Klára Kruteková

IKAR

Audrey Carlan
THE MARRIAGE AUCTION: BOOK TWO

Copyright © 2021 Audrey Carlan
Translation © 2026 by Klára Kruteková
Cover design © by Asha Hossain
Slovak edition © 2026 by IKAR, a.s.

ISBN 978-80-575-0933-2

Upozornenie pre čitateľov

Ahojte, noví priatelia,
tieto knihy obsahujú témy a scény, na ktoré môžu niektorí
z čitateľov reagovať citlivo alebo im môžu byť nepríjemné.
Pred čítaním tejto knihy si, prosím, prečítajte nasledujúce
upozornenia na obsah:

- odkazy na znásilnenie,
- odkaz na ohrozovanie detí,
- odkaz na zneužívanie detí,
- odkaz na domáce násilie/násilie v partnerskom vzťahu,
- odkaz na samovraždu,
- vražda a pokus o vraždu,
- odkaz na obchodovanie s ľuďmi (vrátane obchodovania
s maloletými),
- morálne pokrivené postavy,
- násilie,
- násilie so zbraňou,
- grafické zobrazenie sexuálnych aktov (dobrovoľných),
- tabuizované témy, ako je dražba osôb výmenou za pe-
niaze (dobrovoľná),
- vulgarizmy.

Táto sága bola pôvodne napísaná a publikovaná ako
epizódy (kapitoly) na platforme Amazon Kindle Vella
v týždenných intervaloch počas vyše roka. Každý diel tejto

ságy obsahuje viac ako desať percent nového obsahu vrátane nových scén, ktoré ešte nikdy neboli publikované.

Odporúčam svojim čitateľom, aby knihy čítali po poradí, v akom boli napísané, keďže druhý diel sa začína tam, kde sa prvý skončil!

Odovzdávanie pochodne

FAITH

Otras mozgu. Zlomený nos. Vyrazený zub. Pätnásť stehov na dlani. Všetko okrem vyrazeného zuba zahojí čas spolu s liekmi proti bolesti a dostatočným odpočinkom.

„*Cara mia*.“ Otec mi stisol ruku, aby upútal moju pozornosť. Eden ležala skrčená vedľa neho, jej malá ruka objímala jeho širokú hrud', zatiaľ čo spala vedľa svojho dedka. Moje sladké dievčatko tá udalosť úplne traumatizovala, ale lekári ma uistili, že jej hladina cukru je v poriadku a je v dobrom zdravotnom stave. Predpísali jej dostatok inzulínu na niekoľko týždňov, keďže Joel spomenul, že čoskoro budeme cestovať do Grécka.

Keď som začula otcov hlas, zahryzla som si do spodnej pery. Joel nám poskytol trochu času osamote. Pri dverách do otcovej nemocničnej izby stáli dvaja strážcovia, zatiaľ čo on stroho a rýchlo rozprával po grécky do mobilu, kým kráčal po chodbe. Joel mal v pláne dostať nás čo najskôr z Las Vegas, ale ja som sa zdráhala nechať otca v tomto stave samého.

„Faith, pozri sa na mňa,“ naliehal otec chrapľavým hlasom, ktorý mi pripomínal šmírgel' šúchajúci sa po dreve.

Prehltla som a zdvihla pohľad od našich spojených rúk k jeho tvári. Keď som opäť zbadala tie škody, ktoré Aiden napáchal, zaplavili ma hanba a strach.

„Musíš odísť. Opusti toto miesto a choď tam, kde ťa ten muž už nikdy nenájde a nebude tak môcť ublížiť tebe ani mojej vnučke.“

Priložila som si päšť k ústam, aby som potlačila plač, ktorý sa dral na povrch. Tých milión slz nad zničeným telom môjho úbohého otca. „Si zranený. Nemôžem ťa tu takto nechať. Nenúť ma...“ Chytila som jeho ruku do oboch dlaní.

Pokrútil hlavou. S obvázom na nose a čiernymi monoklami vyzeral, akoby sa bil s nejakým známym boxerom a veľmi škaredo prehral.

„Doktor povedal, že budem v poriadku. Pár týždňov odpočinku a budem opäť pripravený vrátiť sa do reštaurácie. Joel mi už ponúkol ubytovanie v hoteli Alexandra. Budem chodiť pravidelne na kontroly k jeho lekárskeму tímu, ak to bude potrebné. Čoskoro príde moja sestra a tvoji bratrance, ktorí ma zahrnú pozornosťou. Nebudem tu sám.“ Stisol mi dľaň o trochu silnejšie. „Prosím, Faith, prosím, splň mi toto želanie. Tvoje a Edenino bezpečie je všetko, čo potrebujem, aby som sa uzdravil. Prosím, *cara mia*.“

Zavrela som oči a nechala slzy stiečť. Prikývla som. Otcovi by som splnila akékoľvek želanie, hlavne po tom, čo pre mňa urobil. Dlhujem mu oveľa viac, ako mu kedy budem môcť splatiť.

Vzdychol si, vytiahol si ruku z mojich dlaní a pohladil ma po hlave. „Dobre. To som rád. Ozvite sa, keď budete v bezpečí v Grécku a zabývaní.“

„Ozveme, ocí.“

Otec sa presunul na bok a pobožkal Eden na temeno hlavy. „Ukáž jej svet, Faith. Daj jej to, čo som ja nemohol dať tebe... bezpečný domov.“ Keď sa mu zachvela brada, opäť si ju pritisol k Edeniným vlasom, akoby sa jej chcel dostať do očí.

Srdce mi bilo tak silno, až som mala pocit, že praskne, a smútok mi zovrel hrdlo natoľko, že som takmer nedokázala hovoriť. Napriek tomu som zašepkala: „Urobím, čo bude v mojich silách.“

Hoci to, čo bolo v mojich silách, som už robila, odkedy som sa pred rokmi dostala do tejto situácie s Aidenom, ani moje maximum nestačilo. A teraz pre moje zlé rozhodnutia ležal otec v nemocnici.

Otvorili sa dvere a do izby vošiel Joel bez ochrankárov.

„Si pripravená, Faith? Lietadlo čaká.“ Joelov hlas bol jemný, ale priamy. To som si na ňom čoraz viac cenila.

Nikdy nebolo treba hádať, čo si myslí alebo cíti. Vyjadril to jasne svojimi slovami a činmi. Sľúbil, že Eden bezpečne privedie späť, a tak aj urobil. Joel bol schopný urobiť to, o čo sme sa s otcom snažili celé roky. Ochrániť nás a udržať mimo nebezpečenstva.

Vstala som zo stoličky. „Áno.“ Zhlboka som sa nadýchla a pomaly vydýchla. „Lúbim ťa, oci, a budeš mi strašne chýbať.“ Potlačila som smútok a nasadila odvážny výraz. „Joel sľúbil, že ťa odvezú na našu svadbu, ak sa budeš dovtedy cítiť lepšie. Môže byť?“

Otec ma obdaril sladkým úsmevom plným hrdosti. Bez ohľadu na to, čo som urobila, vždy mi dal najavo, že je na mňa hrdý, aj keď nie vždy som mala pocit, že si to zaslúžim. „Za nič na svete by som to nezmeškal,“ povedal a pobožkal Eden do vlasov.

Joel prešiel na druhú stranu otcovej postele a zdvihol Eden. Položil si jej ruky na plecía a nohy si dal okolo pásu. V spánku sa k nemu prítúlila a vnorila si hlavu do jeho krku.

S úžasom som sledovala, ako prirodzene sa k nej správal. Akoby to už robil miliónkrát. Pravdepodobne aj robil, ale so svojou dcérou, ktorá bola len o niečo staršia. Upokojujúco jej hladkal chrbát, aby ju uistil, že je o ňu postarané, aj keď spí.

Pozrela som na otca, ktorý aj napriek modrinám a obväzom žiaril šťastím.

„Si dobrý človek, Joel Castellanos,“ vyhlásil.

„Znamená to, že mám vaše požehnanie na sobáš s vašou dcérou, pán Marino?“ spýtal sa Joel bez okolkov. Vždy taký priamy.

Otec sa zasmial. „Máš moje požehnanie, Joel. Staraj sa o ňu a o Eden. Spolieham sa na teba.“

„Prisahám, že im pri mne nebude nič chýbať.“

A kým sa pozerali jeden na druhého, akoby došlo k tichej výmene. Akoby môj otec odovzdával Joelovi pochodeň a on ju s radosťou prijímal.

Bol to zvláštny pocit, keďže tá pochodeň som bola ja.

Hruď mi naplnilo teplo a v žalúdku mi poletovali motýle. Keď sa na mňa Joel pozrel, v očiach mu žiarili istota a odhodlanie.

Chcel sa o mňa starať. Chcel ma vo svojom živote. Mňa. Nevedela som prečo, ale vedomie, že muž ako Joel, odvážny a láskavý, ma chce so všetkým, čo so sebou prinášam, vo mne vyvolalo to, čo som sa vždy tak obávala cítiť.

Vyvolalo to vo mne nádej.

Nikdy som nevidela Eden komunikovať s nikým iným ako s mojím otcom. Bola som príjemne prekvapená, ako ľahko sa so mnou zosúladiť po tom, čo sme spolu neboli celé mesiace, hoci som s ňou počas svojich ciest volala dvakrát denne cez videochat.

Ciest.

Tak som to nazývala, keď som hovorila s Eden alebo otcom. No v skutočnosti som bola na úteku. Skrývala som sa, kým som sa necítila v bezpečí. Potom som požiadala otca, aby mi priviezol Eden, nech spolu môžeme stráviť pár mesiacov,

kým som opäť nezachytila správu, že Aiden a jeho kumpáni sú mi na stope. Potom sa musela s otcom vrátiť domov. Tento postup nám od narodenia Eden celkom dobre fungoval, no aj tak trávila s otcom viac času ako so mnou. Naším cieľom bolo vždy poskytnúť mojej sestre Grace len obmedzený prístup k Eden a zároveň naše dievčatko udržať mimo Aidenovho radaru.

Eden behala z jednej strany lietadla na druhú a radostne výskala. Bála som sa, že let s ňou bude náročný, ale stal sa presný opak. Joel s ňou hral hru, pri ktorej ju pošteklil vždy, keď sa priblížila, a ohýbal prstami, akoby ju chcel chytiť, hoci ani raz nevstal zo sedadla vedľa mňa.

Keď sa Eden naposledy priblížila, zdvihol ju a posadil si ju bokom na kolená.

Chichotala sa a kopala nôžkami.

„Dáš si papať, maličká?“ spýtal sa jej. „Ak Mimi dovoľí, tak si dáme cestoviny s omáčkou a cesnakovým chlebom.“

„Mňam, mňam.“ Pokývala hlavou a olizla si pery, vystrčila jazyk najprv na jednu a potom na druhú stranu.

Joel sa zasmial a postavil ju na nohy. V tom momente k nám podišla letuška s detskou porciou jedla na tanieri.

Vstala som a pomohla Eden do detskej jedálenskej stoličky, ktorú tam už mali príchystanú, pretože Joel očividne myslel na všetko. Keď som ju usadila a pripla, vzala som jedlo od letušky. Na televízore oproti Eden bežala nejaká animovaná rozprávka. Letuška mi ešte podala detské slúchadlá a ja som jej ich nasadila na hlavu. O chvíľu už veselo jedla a tancovala do rytmu rozprávky.

„Ide ti to s ňou skvele,“ povedal Joel, keď som sa vrátila do zadnej časti lietadla a posadila sa vedľa neho. Chytil ma za ruku a preplietol nám prsty. Páčilo sa mi, ako otvorene túži dotýkať sa ma, spájať sa so mnou. Bolo to veľmi... intímne.

„To dúfam. Ale obávam sa, že som pri nej urobila veľa chýb. A teraz má na zozname detských tráum aj únos cudzími mužmi. Chcem len, aby bola šťastná a zdravá a aby ju trápilo iba to, čo jej donesie pod stromček Santa Claus. Už len pre tú cukrovku má viac starostí ako bežné deti. K tomu ešte matka, ktorá ju pravidelne opúšťa...“

„Svoju sestru môžeš nahradiť len do určitej miery, Faith. S kartami, ktoré si dostala, si zahrala maximum. Ale odteraz máš víťaznú ruku.“ Nežne mi pohladil tvár.

Stretli sa nám pohľady a ja som si oprela tvár do jeho teplej dlane.

„Si úžasný, vieš to? Nemôžem uveriť, aké som mala šťastie, že si to bol ty, kto si ma všimol a naozaj ma *videl*, keď som stála na tom pódiu a mala pocit, že predávam svoju dušu tomu, kto dá viac.“

„Nie dušu, iba ruku. A tvoju dušu a srdce sa budem snažiť získať deň za dňom.“ Sklonil sa ku mne a pritisol si pery na moje.

Chutil ako zmes kapučína, ktoré vypil, keď sme sa usadili v lietadle, a bohatej, tmavej chuti, ktorá bola typická len preňho.

Zavzdychala som, naklonila hlavu na bok a dovolila mu, aby pokračoval. Moje pozvanie prijal a vplietol mi prsty do vlasov, chytil ma za šíju a pritiahol bližšie k sebe. Aj tak by som od neho nikam neodišla. Nikdy by som sa dobrovoľne nevzdala možnosti vychutnať každú sekundu jeho náklonnosti. Tá vášeň, ktorú som pri ňom cítila, bola nepopierateľná.

Prebehli mnou zimomriavky a vzduch okolo nás hustol, kým sme sa lačne pásli jeden na druhom. Až vtedy som si uvedomila, že už som napoly na jeho sedadle, a celým trupom som sa naňho tlačila s rukami zaborenými do jeho čiernych vlasov. Hľadel na mňa a zrenice mal rozšírené na

dvojnásobok, pery červené a spuchnuté od bozkov. Nemohla som si pomôcť. Opäť som sa naklonila dopredu, vtiahla som jeho spodnú peru do úst a dráždivo ju hryzkala.

Objal ma o čosi silnejšie, pritlačil ma k svojej hrudi a držal na mieste.

„Najradšej by som ťa tu a teraz celú zjedol.“ Pošúchal nám o seba nosy, čím odhalil svoju hravú stránku, ktorú som dotedy u neho nevidela a ktorej existencia ma veľmi potešila.

Usmiala som sa od ucha k uchu.

„A ona sa usmieva, zatiaľ čo ja vynakladám herkulovské úsilie, aby som ju rovno tu neznásilnil.“ Dramaticky si vzdychol.

To ma rozosmialo a začala som sa červenieť ako školáčka, ktorú prvý raz pobozkal jej stredoškolský idol.

„Čoskoro budeme v Grécku, snúbenica moja. Uvidíme, ako sa budeš usmievať tam, keď ťa budem v našej spoločnej posteli nemilosrdne dráždiť.“ Sklonil hlavu a pobozkal mi krk.

Rozbúchalo sa mi srdce a naskočila mi husia koža. Z tej predstavy, ako ma v posteli príjemne potrestá, ma zavalila vlna vzrušenia.

Pritisla som si k sebe stehná, aby som potlačila pulzujúcu bolesť, ktorú vo mne vyvolal svojimi bozkami, slovami a dotykmi.

Keď som si olizla pery, zažiarili mu oči a zdvihol obočie.

„Vidím, že budúcej pani Castellanosovej sa tá predstava páči.“

„Veľmi,“ priznala som. Kiežby sme už boli v Grécku a Eden spala, aby som mohla skočiť do postele tohto muža.

Joel zavrčal. „Myslím, že po sebe túžime rovnako silno.“

Prikývla som. Netúžila som po ničom inom, len naňho skočiť. Bol taký mužný a rozhodný bez toho, aby pôsobil arogantne. Hoci som si nemohla byť úplne istá tým, že taký nie je. Poznali sme sa len veľmi krátko. Vedela som iba to, že

ho chcem spoznať lepšie. Chcela som ho spoznať všetkými možnými spôsobmi.

Počnúc tým, že budeme vedľa seba ležať nahí v jeho posteli.

Použila som zvyšky svojich síl, aby som zo seba striasla všetky výhrady a staré rany z čias s Aidenom, ktoré mi spôsobil svojím správaním. Odkedy som stretla Joela, v ovzduší medzi nami viselo sexuálne napätie. Bol prvým mužom, po ktorom som túžila, odkedy som si pamätala. Prsty mi brneli túžbou preskúmať jeho telo aj napriek pochybnostiam a obavám, ktoré pretrvávali od môjho posledného sexuálneho zážitku s Aidenom.

Cítila som sa pripravená. Pripravená uzdraviť tie časti svojej mysle, srdca a tela. A chcela som, aby ma uzdravil Joel.

Pozrela som sa na Eden, ktorá si šťastne hádzala cestoviny do úst. Roztomilú tváričku mala celú od červenej omáčky. Bola ďaleko od nás a úplne očarená jedlom a postavami na obrazovke.

Vedela som, že je dostatočne ďaleko, aby nič nevidela ani nepočula, a tak som zabľúdila rukou do Joelovho lona a pohladila veľký hrboľ, ktorý som zacítila už počas nášho vášnivého bozkávania.

Joel zavrčal a zaboril prsty do koženej opierky.

„To nie je fér, Faith.“ Bolo to konštatovanie a varovanie zároveň.

Moje vzrušenie stúpalo. Opäť som mala tie dávno stratené pocity sexuálneho potešenia. Chcela som, aby sa tento muž cítil dobre. Aby sa cítil úžasne už len vďaka mojim dotykom. Pošúchala som hrboľ pod jeho nohavicami a sledovala, ako zaklonil hlavu dozadu a zasyčal so zavretými očami.

Potrebovala som ochutnať tú olivovú pokožku, a tak som sklonila hlavu k jeho krku a dychtivo prechádzala jazykom a perami po tom rozhorúčenom povrchu.

Chutil lahodne.

Joel ma odmenil tým, že mi dlaňou prešiel po rebrách a chytil ma cez blúzku za prsník, aby mi mohol s dokonalou presnosťou hladíť bradavku.

Z hrdla sa mi vydralo zamraučanie, zatiaľ čo som sa mu pritískala o dlaň.

„Chcem ti strhnúť blúzku a olizovať bradavky, až budeš prosíkať, aby som neprestával,“ zavrčal mi do ucha, kým som pokračovala v dráždení a cmúľaní jeho krku.

Zdvihla som hlavu a pritlačila si čelo o jeho, zatiaľ čo som ho naďalej hladkala cez nohavice a v duchu obdivovala, aký je dlhý a tvrdý. Jeho boky sa pohybovali naproti mojej ruke a opäť sme sa stratili v zmesi pocitov, ktoré v nás prúdili.

Náhle však zastal a vydal dlhý, bolestivý povzdych. „Faith, musíš prestať.“ Jeho telo mi však na sto percent hovorilo presný opak.

„Nechcem prestať,“ provokovala som ho a zrýchlila tempo.

Zastonal a ešte párkrát pohol panvou. „Urobím sa do nohavíc priamo v lietadle a pred tvojou neterou,“ zavrčal cez zaťaté zuby. Pustil mi prsník a položil mi dlaň na ruku, aby ma zastavil.

Naše čelá sa stále dotýkali a dychčali sme jeden na druhého celú ďalšiu minútu, kým sme sa upokojili. Jeho slová boli ako vedro ľadovej vody vyliatej na oheň.

Neochotne som pustila jeho mužskú pýchu a chcela si dať ruku späť do svojho lona, keď ma za ňu chytil a držal ju nad svojou erekciou.

„Vrátime sa k tomu, keď budeme doma v súkromí našej spálne. No odteraz vždy, keď budem v lietadle, spomeniem si na tento moment. A potom možno pôjdem na toaletu a uľavím si.“ Usmial sa a ja som sa zachichotala. „Teraz si však všetko potešenie ušetrím na moment, keď ti ho budem

môcť vrátiť. A potom znova a znova, každú noc, ktorú spolu strávime po zvyšok našich životov.“

Po zvyšok našich životov.

Sťažka som preglgla a odtiahla sa. Jeho slová ma vydesili. Zvyšok našich životov nebol súčasťou plánu. „Ale zmluva je, uhm...“ Zlomil sa mi hlas. „Len na tri roky.“

Pozrel mi priamo do očí, zatiaľ čo tie jeho stále horeli vášňou.

„Do čerta so zmluvou. Si moja, Faith. Celá moja.“

Predstieraj, kým nedosiahneš svoje

RUBY

„Musím ísť na záchod,“ oznámila som.

Pani Bancroftová, alebo dračia pani, ako som ju tajne nazvala, tľoskla jazykom.

„Keď sa dáma potrebuje ospravedlniť od stola,“ povedala so zdvihnutou bradou, zatiaľ čo chodila sem a tam s rukami za chrbtom, „neoznamuje, že potrebuje ísť na záchod.“

„Tak čo mám povedať?“ Pritlačila som si k sebe stehná a zavrtila sa na stoličke. Naozaj som potrebovala ísť. Posledných pár hodín ma neustále poučala. Tentoraz som jej musela dokazovať, že som schopná piť víno, alebo v tomto prípade vodu, z toho istého miesta na pohári. Po toľkých pohároch vody som už zúfalo potrebovala cikať.

„Ak potrebujete ospravedlniť svoju neprítomnosť, jednoducho povedzte ,ospravedlňte ma, prosím‘ alebo ,prepáčte, musím si odskočiť‘. Záleží na okolnostiach.“

„Dobre. Tak ma ospravedlňte, prosím.“

Zhlboka si vzdychla a mávla rukou. „Chodte, ale nech ste hneď späť. Ešte máme veľa práce.“

Zastonala som a vybrala sa na toaletu. Pod očami som mala tmavé kruhy, a to som spala celý deň a noc. Cítila som sa vyčerpaná. Urobila som, čo bolo treba, umyla si ruky a prečesala vlasy.

Čo na mne tí dvaja bratia videli, že boli ochotní za mňa zaplatiť šesť miliónov? Ja som videla len Barbie zo zapadákov s lesklými blond vlasmi, matnými modrými očami, plnými perami a priemernou postavou. Nemala som žiadne tituly, ako raz bude mať moja sestra Opal. Sotva som dokončila strednú školu, vysoká škola nebola v možnostiach dievčaťa ako ja.

Potlačila som melanchóliu a štipla sa do líc, aby som pôsobila bdelejšie. „Predstieraj, kým nedosiahneš svoje, Ruby.“ Poslala som vzdušný bozk svojmu odrazu v zrkadle. „Je čas získať si guvernanku.“ Vyšla som z kúpeľne a zahĺbená do myšlienok kráčala späť.

Toto dohodnuté manželstvo pre mňa veľa znamenalo. Potrebovala som to záchranné lano ako soľ, a preto som musela nájsť spôsob, ako sa pani Bancroftovej zapáčiť. Zlyhanie neprichádzalo do úvahy.

Vošla som do miestnosti a vrátila sa k stolu, no všimla som si, že usporiadanie sa trochu zmenilo.

Keď som si sadla, obsluhujúci mi položil na kolená obrúsok. Keď sme to nacvičovali prvý raz, obrúsok som si od neho vzala a poďakovala mu. To však nie je v súlade s etiketou. Za to som si vyslúžila prvé pokarhanie a buchnutie dlhým dreveným pravítkom po stole, čo ma dosť vydesilo. Teraz som už vedela, čo mám robiť. Spustila som si ruky k bokom a usmiala sa na obsluhu na znak vďaky.

Muž prikývol a presunul sa nabok.

„Slečna Dawsonová, aký je váš oblúbený kvet?“ spýtala sa guvernanka z ničoho nič.

Zamračila som sa a oprela si lakte o stôl. Potom som sa otočila na ňu a oprela si hlavu do dlaní. Vždy keď som sa nehýbala a nerozprávala, cítila som, ako mi mozog vypína a chystá sa na spánok.

„Nikdy sa neopierajte lakťom o stôl,“ pokarhala ma. „To je absolútne neprijateľné,“ odfrkla.

Rýchlo som stiahla ruky a položila si dlane do lona.

„Tak je to lepšie,“ pochválila ma. „A teraz odpovedzte na otázku. Aký je váš obľúbený kvet?“ zopakovala.

„Ehm...“

„Ehm je americká taktika na zdržovanie. Chcem, aby ste sa zbavili zvyku používať toto slovo v akomkoľvek kontexte. Predtým ako niečo povieť, urobte pauzu. Premyslite si, čo chcete povedať, a potom hovorte jasne a k veci.“

„V poriadku. Úprimne, nikdy som nad tým nepremýšľala. Kvety sú pre mňa len niečo, čo rastie v prírode, alebo niečo, čo si ľudia navzájom darujú. Ktorý je váš obľúbený?“

„To nie je dôležité,“ odsekla, zjavne frustrovaná tým, že zdržujem.

Nikdy som od muža kvety nedostala a okolo nášho karavanu žiadne nerástli, ani som sa neobťažovala o kvetoch niečo učiť. Spomenula som si však na to, ako moja sestra pred stužkovou dostala od jedného milého chlapca, s ktorým chodila na hodiny biológie, peknú korsáž. Povedala mi, že ten kvet na nej sa volá karafiát, a mal tú najkrajšiu broskyňovú farbu. Usúdila som, že ten kvet bude rovnako dobrý ako akýkoľvek iný.

„Možno karafiát,“ skúsila som.

Guvernantka zovrela čelusť a pery sa jej zúžili do tenkej bledej čiary.

„Karafiáty sú príliš bežné.“

Jediná ďalšia kvetina, ktorá mi napadla, bola ľalia.

„Ľalia?“ vyletelo mi z úst.

Pani Bancroftová si dala ruky v bok a prebodla ma pohľadom. „Ľalie sú skvelé...“

„Ó, dobre!“ povedala som s úľavou.

„Na pohreb. Vy sa vydávate, slečna Dawsonová. Myslíte elegantne... romanticky,“ naliehala.

Romantika je pre hlupákov. Toto nebolo romantické zasnúbenie, nech som sa na to pozerala akokoľvek. Jedna z kandidátok sa vydala už v deň aukcie, dofrasa. Kiežby som aj ja mala také šťastie. Unavene som vydýchla a rozhodla sa pri tejto komplikovanej žene využiť inú taktiku.

„Čo keby ste vybrali niečo, čo sa páči vám? Nemám s kvetmi veľa skúseností a ocenila by som, keby toto dôležité rozhodnutie urobila žena vášho kalibru. Viete, kvôli chlapcom,“ dodala som, aby som tú lož trochu osladila.

Zafunela a ja som sa takmer rozosmiala, ale radšej som sa ovládla a pozrela sa na svoj tanier. Dotkla som sa vidličky, ktorá ležala vodorovne nad tanierom, nie vedľa ako zvyšný príbor. Netušila som, na čo sa používa. Už som sa naučila, ktoré vidličky sú na šalát, hlavné jedlo a krevety. Táto však vyzerala úplne inak.

„Načo je táto?“ Poklepala som na striebornú vidličku.

„Vidlička na dezert.“

„Ach, dobre. Kedy budeme konečne jesť? Som taká hladná, že by som zjedla aj koňa.“ Pošúchala som si prázdny žalúdok.

Pani Bancroftová zatvorila ústa a precedila cez zuby: „Kým ste vy spali, my ostatní sme už mali raňajky aj obed.“

Zosunula som sa nižšie na stoličke. „Ach,“ vzdychla som si.

„Chrbát rovný. Brada zarovno so stolom. Ruky na kolenách. Keď nejete, alebo medzi chodmi, musíte mať ruky položené na kolenách ako dáma.“

Urobila som, čo mi kázala, a sledovala minútovú ručičku starodávnych hodín, ktoré viseli nad kamenným kozubom. Onedlho hodiny hlasným bim-bam ohlásili päť hodín.

„Ehm, pani Bancroftová...“ Odkasľala som si. „Môžem už ísť? Noah ma dnes pozval na večeru a potrebujem čas na prípravu.“